

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) Author(s):	Bunkeflod, Hans Christian.; af H. C. Bunkeflod.
Titel Title:	<u>Forsøg til Viser for Spindeskolerne</u>
Udgavebetegnelse Edition Statement:	4. og forøgede Oplag.
Udgivet år og sted Publication time and place:	Kiøbenhavn : trykt hos J. H. Schultz, 1801
Fysiske størrelse Physical extent:	[4], 44 s.

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

Bunkelods

Spindelviser

1364

53, - 236.

DET KONGELIGE BIBLIOTEK
DA 1.-2.S 53 8°

1 1 53 0 8 04852 8

+Rex

F o r s ø g

t i l

B i s f e r

f o r

S p i n d e s k o l e r n e .

A f

H. C. Bunkeslod,

Sognepræst til St. Hans Kirke i Odense.

Fjerde og foregedede Oplag.

Kjøbenhavn 1801.

Trykt og forlagt af Direktør J. F. Schultz,
Kongelig og Universitetsbogtrykker.

I n d h o l d.

		Side
1.	S ymuntring til at spinde = = = =	1
2.	Landlevnets Lyksalighed = = = =	3
3.	Kierlighed til Herskabet = = = =	5
4.	Utroeskabs ulykkelige Følger = = = =	7
5.	Kierlighed til Fædrelandet = = = =	9
6.	Kierlighed til Fødestedet = = = =	12
7.	Om Lyksalighed = = = = =	16
8.	Ønsker for Kongen og Landet = = =	18
9.	Om Tillid til Forsynet = = = =	20
10.	En Foraars-Sang = = = = =	21
11.	En Vise paa Marken om Sommeraften =	23
12.	En Høstvisse = = = = =	24
13.	Om et fornøiet Sind = = = = =	26
14.	Om utidig Frygt for Spøgelse = = =	29
15.	Symuntring til Soldaterstanden for det unge Mandskab paa Landet = = =	31

16. Sommergilde-Vise = = = = = 35
17. Hvad jeg vil være, og ikke vil være? = 37
18. Vise ved Tiendegilde; = = = = = 39
19. Vise paa Kongens Fødselsdag = = = 41
20. Landmandens Tilfredshed = = = = 43
-

I.

Opmuntring til at spinde.

Mel. En yndig Pige ic.

Lob snelle Hiul! løb hurtig om!

Din Hastighed skal lære,
At Tiden gik, og Tiden kom,
Og den vil nyttet være,
Som Traaden giennem Fingeren
Saa glider Tiden hastig hen,
Og skiondt vi ville gribe den,
Den kom dog ei tilbage.

See! den som driver Tiden hen
Med Haanden udi Skiødet,
Som æder, sover saa igien,
Og aldrig tiener Brodet;

Hvor ofte kommer Hungeren?
 Og hvad skal da fordrive den?
 O! Piger spinder hurtigen
 At vi kan tiene Brodet.

Saa mangen gaaer med Bettelstav
 Fra Huus til Huus desværre,
 Og lider ondt og vides af
 For han gad intet lære,
 O Piger! spandt de nu som vi,
 Saa var de vist for Hunger frie,
 Saa gif de ei paa vildsom Stie,
 Men prisede vor Herre.

Mens andre sammenkrympe sig
 I Skorsteenskrog for Kulde,
 Min Kof i Stuen varmer mig,
 Og jeg er glad til fulde,
 Lob Hiul! lob Teen! gesvind, gesvind!
 Thi Penge faaer jeg for mit Spind,
 Belønningen skal blive min,
 Saa fremt jeg blier den Bedste

2.

Landlevnets Lyksalighed.

Mel. Vi Verten til Ære.

O! Piger jeg vedder
 At ingen sig glæder
     Saa smukt og saa herligt som vi,
 I Foraarets Dage
 Vi Botten vil tage,
     Og malke saa glade deri.

Naar Høesletten siden
 Lidt bedre i Tiden
     Ved Regn og ved Soel kommer frem,
 Vi vende og pakke
 Bort Høe ndi Stakke,
     Og siden vi fiøre det hjem.

Naar Høsttiden kommer,
 I varmeste Sommer,
     Vi Regene binde saa net,

Dg naar de er tørre
 Til Huns vi dem fiøre,
 Fra Morgen til Aften i eet.

I Sommerens Heede
 Vi slide og sveede,
 Dg Dovenskab byde vi trods,
 Dg glade vi synge
 Blandt gyldene Dyrger
 Dg Fuglene synge med os.

Naar Stormene bruse
 Vi ile til Huse,
 Ei Marken behøver os meer;
 Vor Glæde vi finde
 Hver Dag i at spinde,
 Dg hvor gaaer det bedre end her.

Vi alle herinde
 Om Kap nu vil spinde,
 Spind fiint og spind mig saa forbi!
 O! Piger jeg vedder
 At ingen sig glæder
 Saa smukt og saa herligt som vi.

3.

Kierlighed til Herskabet.

Mel. Før Noe Tid var ic.

Siig hvorfor er vi altid dog saa glade
 Da mangen seer saa modløs ud,
 Hvorfor gaaer ingen her paa vores Gade,
 Og spilder Tid — fortørner Gud?
 Min Moder haver sagt mig det,
 Før gif det ikke nær saa ret.

Jeg hørte, troe mig, jeg blev saare bange,
 At Drengene gif i Leddiggang,
 At Piger voxde op og bleve lange
 Ved Laster, Dovenskab og Trang,
 Og naar de fik en Rok i Haand
 Saa spandt de usle Fedebaand.

Men vi har lært og vi forstaae at spinde
 Og Traaden glider let for os,

Dg glade kan vi derved Brødet vinde,
 Dg byde Nød og Hunger trods,
 I mørke kolde Winterdag
 At spinde er en herlig Sag.

Naar Somrens Tid og Høstens sande Glæder,
 Ei meer til Arbeid muntre os,
 Saa mødes vi paa disse glade Steder,
 Hvor vi tilforn saa kierlig saaes,
 Her muntert Arbeid, stræbsom Flid
 Er Brugen af den gyldne Tid.

Vi alle vil den ædle Mand velsigne
 Som vante os til Flittighed.
 O! gid hans Lon maae vore Ønsker ligne!
 Saa faaer han meere end vi veed.
 Gid han maae nyde varigt Held
 Som søger kun vort sande Vel!

4.

Utroeskabs ulykkelige Følger.

Mel. Jeg er en Mand, som ic.

Hvo skulde troe saa nedrig een at være,
 At han bedrog den Mand, som gav ham Brød,
 Og glemte Gud og Pligt og Dyd og Ære,
 I Dovenskab og Ewig sin Glæde nød.

Et saadant Skarn har dog paa Jorden levet,
 Og det er vist, thi Espe var hans Navn,
 Og jeg vil synge om, hvor han er blevet,
 Som gjorde sig og Verden intet Gavn.

Først tiente han, som andre Børn maae giøre,
 Men langsomt gif hans Arbeid for ham hen,
 Bort løb han naar han Ploven skulde fiøre,
 Og Sovn og Dovenskab var Espes Ven.

Han spillede Kort med andre stemme Drenge,
 I steden for at gaae i Skolen hen,
 I Kroen drak han op de bundne Penge,
 Og drak og spillede og drak igien.

I Hoffens Tid, naar han gif ud at meje,
 Han hørte op, saasnart han merked Sved,
 Og naar de andre gif paa tunge Veie,
 Han drak og slængte sig i Kornet ned.

I Svær og Sverm bortløbe Espes Dage
 Hvert Aar han skiftede sin Tjeneste,
 Han for sin Høsbond var en daglig Plage,
 Thi han kun aad og drak og sværede.

Han Kongen som Soldat nu skulde tiene,
 Men dovne Espe er ei skabt dertil,
 Han exercerer slet og tænker eene
 Paa Brændevin, hvortil han stiele vil.

Han stial, og strax man ham i Bagten slængte,
 Og han fik tunge Jern fra Haand til Fod,
 Og Dømmen kom, som Espe aldrig tænkte,
 For seje Spidsrod sprang det utroe Blod.

Nu kom han hjem, men ikke lod han fare
 Sin slemme Skif, o nei! han stial igien,
 Og Ane skal det stiaalne Gods bevare,
 Thi Ane var den utroe Espes Ven.

Det blev bekiendt — nu gaaer han som en Slave,
 Dybt bøies han af svære Lænker ned,
 Knap kan han Vand og Brød til Ophold have,
 Og under Slag han trælle maae i Sved.

I Fugthuus sidder Ane nu og græder
 For hun sin gode Husbond utroe var,
 Hun tænker paa de forhen havde Glæder,
 Og at hun nu kun Sorg og Kummer har.

Gud frie os fra at vi skal ligne disse,
 Og styrte os i Last og Uheld ned,
 Nei! Troeskab vil vi mod vor Husbond vise,
 Saa byder Gud, saa byder Kierlighed.

5.

Kierlighed til Fædrelandet.

Mel. Subben Noa 16.

Denne Verden :: er vist saare stor,
 Jeg har hørt man siger
 Mange Hundred' Riger
 Ligge langt fra :: os som boer i Nord.

Folk skal være :/: Skoffebliis i dem,
 Nogle af dem svæde
 Næsten dod af Hede,
 Andre fryse :/: i der' Huus og Hiem.

Dem som siige :/: alt er herligt der,
 Vil jeg det ei negte,
 Men jeg tør forfegte,
 At de ald: ig :/: have været her.

Naar i Vaaren :/: Solen pippet frem,
 Den os aldrig brænder,
 Men os Varme sender,
 Kom de til os :/: varmed den og dem.

Naar saa Solen :/: skinner mere hed,
 Raade Lam omspringe,
 Svangre Agre bringe
 Kornet frem til :/: frugtbar Modenhed.

Aldrig blir os :/: Tiden kied og lang,
 Grønne Eng og Skove
 Kappes om at love
 Herren ved den :/: søde Fuglesang.

Dg naar Vintren :,: kom med al sin Harm,
 Glæde vi da spinde,
 Stundum vi og finde
 Udi Glæden :,: Glæde i vor Barm.

Hastig løber :,: Hiulet for os om,
 Du med andre Skikke!
 Stig om Hiulet ikke
 Gik meer langsomt :,: der, hvorfra du kom.

O! Naturen :,: er os god og blid,
 Flid og rene Glæder
 Groe paa alle Steder.

Du som tvivler :,: om vort Held, kom hid!

Dg vor Konge :,: er den bedste Mand.
 Stig hvo kan os ligne?
 Vi vil ham velsigne

Lykkelige :,: i vort Fædreland.

6.

Kierlighed til Fødestedet.

Mel. Nu have vi sviret saa længe ic.

Hvor kunde man bedre vel være

End paa dette yndige Sted?

Vi sunde og glade jo ere,

Dg have slet ingen Fortred.

De sødeste Timer forsvinde

For os under Arbeid og Flid,

I Skolen, og ude og inde,

Behagelig hengaaer vor Tid.

Jeg sætter, min Fader mig vilde

Til Kjøbstæden tage med sig,

Hvor Folk er galante og snilde,

Dg mangen een synes saa rig;

Hvor Husene ere saa høie,

At knap mar det øverste seer,

Hvor alting fortryller vort Døie, —

Jeg bliver dog hellere her.

Thi sæt, at jeg først var derinde,
 I Byen jeg maatte omgaae,
 Keent, troer jeg, jeg glemte at spinde,
 Og Marken jeg ingen Tid saae.
 Og Høstens de gyldene Dyrger
 Mig ikke opmuntred til Flid,
 Jeg horte ei Fuglene synge
 Paa Aarets den blideste Tid.

Ja Sorrh og Vind og Harme
 Paa Ederdun hviler sig blødt,
 I Rigdommens silkede Arme
 Man har det ei altid saa sødt,
 I Sommerens skønneste Dage
 Naar Skoven til Markene leer,
 Flye Folk jo fra Stædernes Plage
 Og glade opmuntre sig her?

Og vi skulle flye fra de Steder,
 Hvor Glæde og Frugtbarhed boe?
 Ombytte enfoldige Sæder
 Med Fiinhed, som ingen kan troe?

Nei aldrig, nei aldrig forlade

    Vi dig, du velsignede Sted!

Her fødtes, her leve vi glade!

    Held dig du velsignede Sted!

Hvorhen sig vort Die henvender,

    Saa finde vi Glæderne der;

Hver den, som vi seer, vi og kiender,

    Dg Fader og Moder er her,

Dg Brødre og Søstre og Venner

    Saa kierligen tale os til,

Alt hvad der os gavner, de kiende,

    Dg altid vort Beste de vil.

Kom Sygdom og martrende Smerter,

    Blev Blegthed og Mæthed vor Lod,

Saa ynkes de sølende Hierter,

    Vor Pleie blir kierlig og god,

De græde, de trøste, de lindre,

    Dg rekke os hjælperig Haand,

Dg Smerte og Sygdom blir mindre,

    Naar Venskab opmuntrer vor Aand.

Naar Fader og Moder skal drage
 Fra Jorden til Himmelen hen,
 Varm Afsked de med os da tage
 Vis paa, vi skal samles igien,
 Vi trykke dér Haand og vi græde,
 Vi takke dem, bede til Gud,
 De see os, og doe saa med Glæde,
 Vis paa, at vi holde hans Bud.

I Rod og i blideste Dage
 Er Fødested kjereste Sted.
 Det ofte forsøder os Plage,
 Naar vi udi Kummer sank ned,
 Naar Lykken sig for os vel vise,
 Er den meest behagelig der,
 O! Søstre vi Himlen vil prise,
 At vi paa vor Fødested er.

7.

Om Lyksalighed.

Mel. Store Mahomet i Fare ic.

Lyffelig enhver vil være,
 Men hvad er Lyksalighed?
 Er den Rigdom, er den Ære,
 Sundhed eller Deilighed?
 Regnes de blandt lyffelige,
 Som er født i Adelsstand?
 Eller den, som gaaer i Krige
 For sin Konge og sit Land?

Maaskee Lykken har sit Sæde
 Kun paa Kongetronerne?
 Eller vil den ene træde
 Ned til dem i Hytterne?
 Skienker den vel sine Gaver
 Kun til flittig Haandværksmand?
 Eller mon den Lærde haver
 Den, som Tilgiøvt til sin Stand?

Mon den langs ad Bølgen glider
 Paa en kunstig Planke frem?
 Eller den bestandig sidder
 I den rige Kiobmands Hiem?
 Eller boer den udi Skove,
 Frugtbar Mark og grønne Eng?
 Eller kan man best sig sove
 Lykkelig i bløden Seng?

Nei! ei Stand, ei Sted kan være
 Grunden til Lyksalighed?
 Himlens Herre bør vi ære,
 Og gaae frem i Dydens Fied;
 Glid bør hærskke i vor Handel,
 Og en god Samvittighed,
 Keen da blier vor hele Vandel,
 Og vi har Lyksalighed.

Glæde kan vi muntre nyde,
 Uden at misbruge den,
 Uheld kan os ikke bryde,
 Trost vi faae fra Himmelen.

Glid og Gudsfrøgt rig paa Dyder,
 Og en god Samvittighed,
 Er den vei, som Himlen byder
 Støvet til Lyksalighed.

8.

Ønsker for Kongen og Landet.

Mel. Viger herfra J ic.

Gid vores Konge Lyksalighed nyde:
 Septret han føre i utalte Aar!
 Himlens Belsignelse rigelig flyde
 Ned til hvert Landskab, som under ham staaer!
 Konge! see: stittige ere vi her,
 At vi kan være din Kierlighed værd.

Signe, o Herre! vor Kronprinds med Glæde
 Du ham jo stienkde den væbeste Vio!
 Lad hende stedse, selv heldig, udbrede
 Fryd over hans saa velgiørende Liv!
 Signe Du begge de kierlige Toe!
 Frem vores Held ved at sikke der' Roe!

Ogsaa vi bede for Christians Broder
 Kongens og Landets oprigtige Ven!
 For hans saameget lovende Poder
 Sign dem, o Herre! vi bede igien!
 Sign du vor Konges saa elskede Huus!
 Sign dem til Danmark og Norge blier Brus!

Himlen beskytte de Mænd, som skal stride
 Modig mod Volsmænd for Konge og Land!
 Glæd dem, som ere ved Christians Side,
 At de kan gavne hver Sted og hver Stand!
 Handel og Verlighed blomstre hos os,
 Bringe os Rigdom og Lykke og Guds!

Agre og Enge os Frugtbarhed give!
 Konster og Lærdom udmærke vor Tid!
 Sid hver en Undersaat lykkelig blive
 Ikkun ved Indsigt og Gudsfrøgt og Flid!
 Giv os o Gud! vi maae leve i Fred
 Men gier du Krigen, giv Seiren dermed!

9.

Om Lillid til Forsynet.

Mel. Ich bin ein armes Mädchen.

O! bort med Sorg og Klage!

Hvad kan det hielpo mig!

De korte Levedage

Bor svinde lykkelig!

Har jeg ei mange Penge

Og myntet Sølvs og Guld,

Jeg faaer vel nok saa længe,

Indtil jeg bliver Muld.

Hvad har du Rige mere

End Klæder, Ol og Mad?

Og vil du heldig være,

Saa lær af mig: bliv glad!

Mit Arbeid mig ei plager;

Den lille smule Brød,

Jeg tiener, sødt mig smager,

Hver Krumme er saa sød!

I Dag jeg mæt er blevet,
 I Morgen sørger Du!

Min Gud! jeg veed, Du lever,
 Og kommer mig ihu.

Du Markens Blomster klæder,
 Og Fuglen foder Du!

Dit Barn for Brød ei græder,
 Du kommer os ihu.

Mit Hiul skal hurtig løbe,
 Min Traad skal glide let,
 Min Flid skal Brødet kiobe,
 Og Gud velsigner det.

IO.

En Foraars-Sang.

Mel. At Vinen er Menneskets eneste Vel.

See Isen er borte, og Vintren drog vef,
 Frit løber den nyeligen fængslede Vel;

Og Agre, som skjuledes dybt under Snee,
 Hvor smukke grønfarvede ere ei de?

Spædlemmede Græsstraæ snart skyde sig frem,
 Og Lammene lege og spøge blandt dem,
 Og Koen med Øveret rundspendt og trindt
 Staaer taalig, mens Pigen den malter gesvindt.

Og Skoven, jeg seer den, der staaer den saa grøn,
 Og Solen sig speiler i Vandet saa skøn,
 Og Solen den skinner, vi varmes derved,
 Og Solen den skinner os Frugtbarhed ned.

O! Søstre, o synger og priser den Gud,
 Som lokked af Agren Belsignelsen ud
 Som iforte Engen sin brogede Dragt,
 Som skienkede Skoven sin grønnende Pragt.

O! Søstre vi syng, vi prise vor Gud!
 Han lokked af Agren Belsignelsen ud!
 Han iforte Engen sin brogede Dragt;
 Han skienkede Skoven sin grønnende Pragt!

II

En Vise paa Marken om Sommeraften.

Mel. Komm stiller Abend nieder.

I Vesten Solen daler,
 Den har fuldendt sin Sang,
 Og spæde Rattergaler
 Lyfsøkke den med Sang.

De milde Vinde kiole
 En Bassom paa vor Sved,
 Af Glæde Dvæget brøler,
 Naar Duggen falder ned.

Den blege Maane stiger
 Igiennem Skyer frem,
 O! den maae vaage, Viger!
 Naar vi gaae roelig hjem.

See Aftenstiernen skrider
 Ad Himmelveien hen,
 En Hær af Stjerner glider
 Saa sagte efter den.

Velkommen Aftenstjerne!

Høit glæder du min Siel!
 En Flittig seer dig gierne,
 Som endte Dagen vel.

J hvor jeg mig henvender
 Er Gud jo god og stor!
 Hans er de Lys som brænde!
 Hans er den grønne Jord!

12.

En Hostvise.

Mel. Das Vater Noah Wein erkand.

Lyksalig gif vor Host forbi,
 Vi endte den med Glæde,
 Og derfor muntre synge vi
 Enhver som er tilstede,
 Vi Kornet ind i Laden fik!
 Og alting efter Ønske gif!
 D synger og dandser lystelig!

Om Morgenen før Soel stod op
 Vi udi Marken iilte,
 Den snart forgyldte Biergetop,
 Og venlig ad os smilte,
 Og Duggen svandt saa hastigen,
 Som vi til Arbeid flyve hen,
 O synger og dandser lystelig!

Og aldrig kan jeg glemme det,
 Hvor rart det var at binde
 Sit Neg, og flette Baandet net,
 Og hurtig det omvinde,
 Saa stod der gule Neg ved Neg,
 Og mangen af dem gjorde jeg!
 O synger og dandser lystelig!

Tort ligge de i Laderne
 Og Pleilen snart nedtages,
 Naar det er taarsken — en to tre
 Det ind til Staden ages,
 Med Penge kommer Fader hjem,
 Og Varer, som han fik for dem!
 O synger og dandser lystelig!

13

Et fornøiet Sind.

Mel. Er mit Kammer reent og net.

Ingen Hunger plager mig,
 Torst jeg ikke lider,
 Og for Helbred, Gud, jeg dig
 Takker alletider,
 Klæder har jeg til min Krop,
 Nye jeg faaer, naar de gaae op,
 Jeg er munter, jeg er glad,
 Jeg er glad og munter.

Læse kan jeg skikkelig,
 Ellers var det ilde,
 Og min Traad den gaaer for mig,
 Som den flyve vilde,
 Og min Fader har mig kær,
 Og min Moder kjerlig er,
 Jeg er munter, jeg er glad,
 Jeg er glad og munter.

Arbeid vel behager mig
     Midt i Sommerhede,
 Den er jo ulykkelig,
     Som kan aldrig svæde,
 Naar jeg er af Arbeid træt,
 Sover jeg saa sødt med eet,
 Jeg er munter, jeg er glad,
     Jeg er glad og munter.

Har en anden mere Stads,
     Mange rare Sager,
 Mangt et kostbart Taffelas,
     Som de paa sig tage!
 Hvis jeg saadant pynted mig,
 Folk udloe mig hiertelig,
 Jeg er munter, jeg er glad,
     Jeg er glad og munter.

De som har i Staden tiend
     Sige, store Fruer
 Gøve Dagen excellent
     Hen i smukke Stuer;

Matten vaage de igien
 Mellem Kort og Sygdom hen,
 Jeg er munter, jeg er glad,
 Jeg er glad og munter.

Arbeid Sundheds Moder er,
 Arbeid gier os Penge,
 Fode, Klæder og hvad meer
 Hvortil alle trænge,
 Trods for al Slags Lediggang,
 Jeg mit Arbeid gjør med Sang,
 Jeg er munter, jeg er glad,
 Jeg er glad og munter.

Landet er et herligt Sted,
 Arbeid er min Glæde,
 Jeg vil ikke bytte med
 Folk paa Herresæde,
 Jeg er mæt saabelsom de!
 Og en smule sundere!
 Jeg er munter, jeg er glad,
 Jeg er glad og munter.

14.

Om utidig Frygt for Spøgelse.

Mel. Det hændte sig Jephtha ic.

Den Herre som dannede Himlen den blaa,
 Som plantede Stierne deroppe,
 Som skabte de Dale, hvori vi mon gaae,
 Og Biergenes kneisende Toppe,
 Os skienkede han
 Vor Konge, vort Land,
 Tak være den Herre deroppe!

Den Herre os Fader og Moder jo gav,
 Og Venner og Gødsfende kiere,
 Til sidst han os skienker den rolige Grav,
 Og Himlens evige Ære,
 Han haver os kiere,
 Vor Fader han er,
 Vor Tillid og Trost skal han være.

Friet tør jeg det sige, Gud lyver han paa,
 Som taler om raslende Lænker,
 Med hvilke Gespenster om Natten omgaae
 At udføre Dievelens Rænker,
 Gud haver os kjer,
 Vor Fader han er,
 Kun Glæde og Held han os skienker.

Og hvis han vil straffe, er Lynildens Piiil
 Hans Vaaben, og Torden hans Stemme,
 Er Havenes Strømme og Biergenes Ild
 Tilrede hans Hensigt at fremme,
 Med Helvedes Aand
 Og Dødningsers Haand
 Han har os ei nødig at skremme.

Nei mildeste Fader! som Dagen er din,
 Saa er du og Midnattens Herre,
 Og aldrig i Verden du satte os ind
 For frygtsomme Trælle at være,
 Almægtig du er,
 Og haver os kjer!
 Vor Frygt skal ei krænke din Ære!

15.

Opmuntring

til

Soldaterstanden

for

det unge Mandſkab paa Landet.

Mel. Kong Chriſtian ſtod ved ic.

Min Arm til Arbeid daglig vant
 Er god til Kamp,
 Siig du ſom før min Styrke fandt,
 Naar vi lidt ſpøgede iblandt,
 Siig, troer du vel, jeg Seier vandt
 I Røg og Damp?
 Jeg hidtil aldrig ſaae den Mand,
 Som for min Haand ei falde kan
 I Kamp.

Vær tryk mit elskte Fødeland
 Mod fiendtlig Hær,
 Stærk er min Arm, den værne kan,
 Og modig er den danske Mand,
 For Kongen og mit Fædreland
 Jeg fik et Sværd,
 Og det fik mange Tusinde
 Der ønske ikkun Fienderne
 Var nær.

Vor Naboer var os sielden god
 I fordum Tid,
 De Krigstrompeten høre lod,
 Opfyldt med Had, opfyldt med Mod
 De ofred villig Liv og Blod
 Naar det var Tid,
 Men vore Fædre mødte dem,
 Og drev de Folk som oftest hjem
 I Strid.

Ja hvis nu Fienden nærmed sig
 Og for mig stod,
 O Moder! du som leed for mig,

Jeg vil mig holde lykkelig
 At jeg kan øse ud for dig
     Mit Hierteblod,
 Og falder jeg, skal Fienderne
 Dog slye, og rose skielvende
     Mit Mod.

Bær fredsomt Fader! dine Aar,
     Du Liv mig gav,
 For dig jeg glad i Striden gaaer,
 Og hvis jeg Børn og Kone faaer,
 For dem med dobbelt Kraft jeg slaaer
     Som Gud mig gav;
 Og blier jeg dræbt af Fienderne,
 Skal jeg dog finde seirende
     Min Grav.

En Uæling sidder i en Krog
     I Feidetid,
 Han Kongen, Fædrelandet og
 Sin Ære elsker ei, det Drog!
 Og skændt han frygter, døer han dog,

Glemmt blier hans Tid;
 Men aldrig glemmer man den Mand,
 Som døde for sit Fædreland
 I Strid.

Vi boe i vore Fædres Land,
 Her leved de,
 Og aldrig skal en fremmed Mand
 Gaae høstet Krugten af vort Land,
 Vi det forsvare vil og kand
 Som Fædrene,
 Byd Konge Krig! jeg gaaer i Krig,
 Og alt hvad du befaler mig
 Skal skee.

Men sødt det er, naar gammel Mand
 I Bønnelag
 Med Glæde taler om, hvordan
 De greb den stærke Fiende an,
 Og kiempede, og Seiren vandt
 I mangt et Slag,
 Og jeg — jeg kommer vel i Krig!
 Og faaer engang saa lykkelig
 En Dag.

16.

S o m m e r g i l d e = V i s e .

Mel. Mädchen nehmt die Eimer voll,
Schulkes Lieder, 1ster Theil.

Heisa Piger! een og hver!
Dagen fremad glider!
Lad de Gamle sidde her,
Drikke Øl, og bramme meer
Om fremfarne Tider!

Godt for dem, som var i Krig,
Og kom vel tilbage!
Saaer vi Ufred, skal J mig,
Naar jeg kommer hjem fra Krig,
Ogsaa glad modtage.

Nu kun rask i Laden ind!
Hør Fiolen klinger!
Kling, Kling, Klang! hver tage sin!
Kling, Kling, Klang! saa taer jeg min!
Hopper, dandser, springer!

Morgensolen kunde see
 Os i Duggen vade!
 Græsset hoit til vore Knæe
 Styrtes for den skarpe Lee
 Skaar paa Skaar i Rade!

Med os gif de søde Noer
 Hoet ud at vende!
 Det blev veiret, og det foer
 Sammen i en Staf saa stoer!
 Saa var det til Ende.

Glux ved hede Middagstid
 Ind vi Hoet aged!
 Raff vi sang, da Solen blid
 Skinned Bifald til vor Glid!
 Og da Elven knaged.

Nu kun Fryd tilovers blier!
 Nigterne alt svandse!
 Først en Menuet vi gier,
 Derpaa strax til Eynhe Sviir,
 Og de andre Dandse.

17.

Hvad jeg vil være, og hvad jeg ikke
vil være.

Mel. An Kaiser Josephs Plaz zu sein.
Schulz's Lieder 1ster Theil.

Jeg vil ei være Herremand,
Om Skiebnen lod det end gaae an!

En Herremand er slemt i Ord,
Tit Skyld for Fogdens Ondskab faaer,
Maae drive Mand fra Huus og Gaard,
Naar han til Drukkenskab sig slaaer;
Jeg hettler plosier selv, og saaer!

Dog naar en Herremand jeg seer,
Der sine Bonders Fader er,
Er dem med Raad og Bistand nær,
Da var jeg gierne hvad han er!

Jeg vil ei være Amtmand, nei!
Dg vel om fleer det vilde ei!

En Amtmand Bondens Forsvar er,
Skal støde rige Mennecker,

Er ofte slet betalt, desværre!

Dg frygtfom Skielm tit gavmild er!

Frie Herre! mig fra Fristelser!

Dog naar en Amtmand over Ret,

Den slette Handling dømmer slet,

Dg taer sig Had og Byesnak let,

Da faaer jeg Lyst at være det!

Gud veed af alt hvad der er bedst,

Men jeg vil ikke være Præst!

En Præst skal veie hvert et Ord

I Kirken og ved Bryllupsbord,

Skal sige andre hvad han troer,

Forbedre en fordærvet Jord;

Den Byrde er mig alt for stor!

Dog naar hans Velarværdighed

Opelker Glid, og Kierlighed,

Dg Kundskab i sin Menighed;

Jeg tit mig onsker i hans Sted!

18.

Vise ved Tiendegildet.

Mel. Gesund und frohen Muthes.
Schulz's Lieder, 1ster Theil.

Vor Glid, vort Glæb, vor Noie
Velsignets af den Høie;
Han sendte Soelstin, Dug og Regn!
Han fyldte vore Lader
Den gode fromme Fader!
Han glædede den hele Egn!

Vi saae de gule Agre
Paa Græs og Klover magre,
Han naadig vederqvæged dem!
Det muntre Dvæg ham priste
Fordi han dem bespiste,
Og vi bar glade Melken hjem!

Han gav os Kraft og Styrke
Den skionne Jord at dyrke
Og Sundhed han os skienkede!

De gode Ting vi nyde
 Fra ham til os nedflyde;
 O priser den Almægtige!

Ja vi hvis Kald for andre
 Det blev, hver Dag at vandre
 Blandt Hærens store Gjerninger,
 Som daglig see den Høie
 Velsigne vores Moie,
 Vi vil ham prise een og hver.

Hvad Lov og Konge byde
 Det vil vi gierne yde!
 Gud fordrer jo sliq Lydighed!
 Opmuntring til det Gode,
 Og Trost paa denne Klode
 Vi faae igien, og Roelighed!

Vi hver vil deres give!
 Tilovers end skal blive
 For den som er nødsidende!
 Du Arme maae ei græde,
 Kom hid og deel vor Glæde!
 Gud skienker meer Velsignelse.

19.

Vise paa Kongens Fødselsdag.

Mel. Gaudeamus igitur &c.

Fred og Fryd og Munterhed
 Boe i vore Hierter!
 Bort til Jordens fjerne Ende,
 Bort til folklos Zone sende
 Vi de blege Smerter.

For at glædes skabtes vi,
 Glæden vil vi vinde!
 Gandt du ingen Fryd paa Jorden,
 Broder! kom kun hid til Norden!
 Her du skal den finde!

Troe og tænk kun som du vil,
 Tal kun som du tænker!
 Naar du Dyden ei fornærmer,
 Loven om din Frihed skiermer;
 Lasten bær kun Lænker.

Saae du hist paa Marken gaae
 Trællen suur og doven;
 Her du gyldne Agre finder,
 Rasse Mænd og muntre Qvinder,
 Mod og Lyst bag Ploven.

Saae du hist ved kunstig Trang
 Brød til Guld at stige,
 Her, naar karrig Host indbryder,
 Fremmed Overflod indflyder
 Til vort Ewillingrige!

Saae du Skibe smulre hen
 Hist i stille Bunde,
 Her du Master seer saa høie
 Alle Have giennemploie,
 Tye til Fædrestrande.

Saae du, hvor for æret Navn
 Arme Træl sig krymper;
 Her kun Navn med Fædres Dyder
 Til fortiente Agt indbyder,
 Dnket blier hver Stymper!

Saae du hiffet Folkene
 Slette Fyrfter hade;
 Folk og Konge skal du skue
 Brænde her af samme Lue,
 Begge lige glade!

Brødre! herlig er vor Fryd!
 Heldige vi bleve!
 Kongen og hans Son til Vre
 Denne simple Sang skal være!
 Begge, begge leve!

20.

Landmandens Tilfredshed.

Mel. Der Sternlein Heer am Himmel blinkt!

Schulg's Lieder, 1ster Theil.

Held mig! jeg blev en Bondemand!
 Fornoiet er jeg med min Stand.
 Og lystig vil jeg være!

Jeg kiender mangen som er meer,
 Dg suurt og forrigfuldt dog seer
 Jeg vil ei fornem være!

Den klare Viin, den søkre Mad
 Gjør vist nok ei sin Eier glad;
 Tit ynker jeg den Rige!

Min sunde Føde nætter mig,
 Dg Arbeid gjør mig lykkelig,
 Dg Søvn den trætte qvæger!

Den gode Gud et gavmildt Bord
 Har udbredt paa den grønne Jord:
 Dg jeg min Deel skal nyde!

Vor Konge stor og magtig er,
 Men for sin Nøie og Besvær
 Han Dphold dog kun haver!

O! gode Konge! gid Du maae
 Den Løn for al din Nøie faae!
 Saa glad som jeg at være;

